

Árpád té

2000. évi karácsonyi különszám

Az Árpád téri Református Egyházközség lapja
Lelkészi Hivatal és Gyülekezeti terem: Debrecen, Kassai út 12. tel.:412-801

Kedves Testvérek!

Az Árpád téri Gyülekezetnek a '30-as években már volt saját újságja, melyet a költő, lelkipásztor Hegyaljai Kiss Géza szerkesztett.

Most megpróbáljuk folytatni, illetve feléleszteni ezt a hagyományt, az első, karácsonyi számmal kívánva mindenkinek

ÁLDOTT KARÁCSONYT, ÉS BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT.

A mi megváltó Krisztusunk a nagy mennyei ünnepből az első karácsonykor, 2000 évvel ezelőtt lejött a földre emberi testbe öltözve, hogy e gyűlölködő, beteg és ünneptelen világba ünnepet hozzon. Erre az ünnepre, karácsonyra készülünk most is.

Amikor az Úr a földön járt, nem gazdagok palotáiba ment hanem, megkereste az ünnepteleneket, felkereste az elesetteket és nyomorultakat, leprásokat és más betegségben sínylődőket, és meggyógyította őket, hogy így ünnepet ajándékozzon nekik. Amikor vége felé közeledett földi életének ideje, akkor érettünk és miattunk elhordozta a keresztet, és még a legnagyobb szenvedések közepette is a mellette megfeszített egyik gonosztevőnek, aki vallást tett róla és imádkozott, örök ünnepet ajándékozott.

Amikor most karácsonyra készülünk, akkor emeljük tekintetünket Jézusra, aki megtanít bennünket ünnepelni, hogy mi is felkeressük a betegeket, a szenvedőket, a lelki elesetteket, és nekik igazi örömet vigyünk. Krisztus Lelkének fényességéből vigyünk az ünneptelen családoknak egy tiszta sugarat, hogy a ragyogó mennyei szeretet nekik is világoljon.

Dr.Szalkay Kázmér lelkipásztor

Jézus születése

"Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó.

Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött születésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik:

"Ne féljete, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész nép öröme lesz:

Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában." /Lukács 2: 1-10/

Baja Mihály

KARÁCSONYEST OTTHON

A mi kis falunkban,
Egy kis fehér házra,
Leszállt a karácsony
Simogató szárnya.

Ahogy elköltik az
Ünnepi kalácsot:
Énekelnek egyet...
Igy szokás ez nálók.

Majd kopogás hallik,
A szomszédok jönnek,
Szép jóestét s boldog
Ünneplést köszönnek.

S a beszélgetésnek
Se vége, se hossza,
Nincs ki idejüket
Megszabja, megossza.

Majd a házigazda
Letéve pipáját
Kinyitja a család
Öreg Bibliáját

S míg olvas belőle
Mind ügyelnek rája,
Áhitattal nézik,
Hogy mozog a szája?

Egyszer csak elhallgat,
Becsukja a könyvet
S azt mondja, míg titkon
Letörül egy könnyet:

"Hát ez a mi fiunk
Hol-merre jár mostan?"
Édes anyám szíve
Erre nagyot dobban.

A szent éjszaka (Selma Lagerlöf nyomán)

NARRÁTOR: Karácsony volt. Szüleim és testvéreim valamennyien a templomba mentek, csak nagyanyó és én maradtunk otthon. Mi azért nem mehettünk a többiekkel, én nagyon fiatal voltam, nagyanyó pedig nagyon öreg. Mind a ketten szomorúak voltunk, hogy nem mehettünk a templomba, és nem gyönyörködhettünk a gyertyák fényében. Amint így egyedül üldögéltünk, nagyanyó mesélni kezdett.

NAGYANYÓ: Volt egyszer egy ember, aki kiment a sötét éjszakába, hogy tüzet kérjen kölcson. Házról házra járva mindenhova bekopogtatott.

JÓZSEF: Jó emberek, segítsetek rajtam. A feleségemnek gyermeke született és tüzet akarok gyűjtani, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

NAGYANYÓ: De késő éjszaka volt és mindenki mélyen aludt. Senki sem válaszolt. Az ember tehát csak mendegélt. Végre észrevette, hogy nagy messze valami tűz világol. Abban az irányban vándorolt hát és meglátta, hogy fehér juhnyáj pihen a tűz körül és egy öreg pásztor üldögél ottan és őrzi a nyáját. Mikor odaért a juhokhoz, meglátta, hogy három hatalmas komondor fekszik a pásztor lábainál. Mind a három felébredt és ugatni kezdtek, de egy hang sem hallatszott. Aztán az ember

látta, hogy a szőrük felborzolódik és már ugranak a lába, a keze és a torka felé, hogy megharapják. De mintha a foguk, amelyekkel harapni szerettek volna, nem engedelmeskedett volna és így az embert semmi baj nem érte. Most az ember tovább indult, hogy megkapja, amire szüksége van. De a juhok olyan sűrűn feküdtek egymás hegyén-hátán, hogy nem tudott előre jutni. Ekkor egyszerűen fellépett az állatok hátára és úgy ment a tűz felé. És egy állat sem ébredt fel, de még csak meg sem mozdult.

GYERMEK: Miért nem mozdultak meg a juhok, nagyanyám?

NAGYANYÓ: Azt majd mindjárt meglátod.

Mikor a férfi közel ért a tűzhöz, a pásztor feltekintett. Öreg, haragos ember volt, barátságtalan mindenkivel. Felkapta a botját és az idegen felé hajította. A bot sivítva repült a vándor felé, de mielőtt eltalálta volna, elkanyarodott és elrepült mellette, ki a mezőre.

GYERMEK: Nagyanyám, miért nem akarta a bot eltalálni azt az embert?

NAGYANYÓ: Most odalépett az ember a pásztorhoz és így szólt hozzá:

JÓZSEF: Jó ember, segíts rajtam és adj egy kis parazsat! A feleségemnek gyermeke született és tüzet kell raknom, hogy felmelegítsem őt meg a kisdedet.

NAGYANYÓ: A pásztor legszívesebben nemet mondott volna, de aztán a kutyákra gondolt, akik nem harapták meg az idegent, meg a juhokra, amelyek nem ugrottak föl, végül a botjára. Bizony megfélemlített és nem merte megtagadni tőle, amit kért.

PÁSZTOR: Hát... Végy csak, amennyi kell!

NAGYANYÓ: Az idegennek nem volt sem tűzlapátja, sem serpenyője, amiben a parazsat elvihette volna. Lehajolt hát, pusztá parazsat kapart elő a hamuból és azt a köpenyébe takargatta. És a parázs sem a kezét nem égette meg, amikor hozzányúlt, sem a köpenyét, amiben úgy vitte, mintha csak dió vagy alma lett volna.

GYERMEK: Nagyanyó, miért nem akarta a parázs megégetni annak az embernek a kezét?

NAGYANYÓ: Mindjárt meghallod. Akkor a pásztor nagyon elgondolkodott: Micsoda éjszaka ez, hogy a kutyák nem harapnak, a juhok nem félnek, a botom nem talál és a tűz nem éget? Visszahívta az idegent és megkérdezte tőle:

PÁSZTOR: Minő éjszaka ez? Hogy van, hogy mindenek olyan kegyesek hozzád?

JÓZSEF: Én nem mondhatom meg neked, ha magad nem látod!

NAGYANYÓ: És azzal tovább sietett, hogy mielőbb tüzet rakhasson és felmelegítse feleségét meg a kisdedet. A pásztor meg felszedelődzködött és utána ment, míg el nem jutott oda, ahol az lakott. Ekkor látta a pásztor, hogy az idegennek még csak kunyhója sincsen, hanem csak egy sziklabarlangban feküdt a felesége meg a gyermeke. A pásztor úgy gondolta, hogy a szegény ártatlan csecsemő halálra fázik a barlangban és bár kemény szívé ember volt, mégis ellágyult és segíteni akart a gyermekén. Leoldozta válláról a zsákját és elővett belőle egy puha fehér báránybőrt és a kisdedre terítette. De alig hogy megmutatta, hogy ő is tud jószívű lenni, a szemei egyszerre

megnyíltak és olyant látott, amit eddig nem láthatott. Látta, hogy ezüstszárnyú kis angyalkák állnak sűrűn körülötte és mindegyik hangosan énekelte, hogy ma született nekünk a Megváltó, aki a világot feloldja bűneiből.

NAGYANYÓ: Most aztán pásztor, hogy miért volt ma éjszaka vidám és hogy miért nem akart sem. Angyalokat látott mindenütt, Ott ültek bent a barlangban, ott és ott lebegtek az égen. Csapatostól de mindannyiszor megálltak és pillanatra a kisdedet. A pásztor meg hogy térdre borult és úgy adott hálát

megértette a minden olyan rosszat tenni senki ahová csak nézett. ültek kint a hegyen jöttek és mentek, megnézték egy úgy megőrült, az Istennek.

GYERMEK: De jó lehetett annak a

pásztornak...

NAGYANYÓ: Amit ez a pásztor látott, azt mi is megláthatjuk, mert az angyalok minden karácsony éjjel fent lebegnek az égben, csak észre kell vennünk őket. Emlékezz erre vissza, mert ez igaz, mint ahogy én látlak téged és te látsz engem. És nem a gyertyáktól, nem a lámpáktól, nem a holdvilágtól sem nem a napfénytől függ, az, hogy lássuk az angyalokat, hanem attól, hogy hittel fogadjuk Isten kijelentését

HÍREK

Megjelent Dr. Ötvös László tollából egy könyv, amely a Debreceni Egyházmegye gyülekezeteinek történetét dolgozza fel, így megtalálhatjuk benne az Árpád téri Gyülekezet történetét, a legutolsó presbiteri névsorral

Az újságban szeretnénk megjelentetni a gyülekezeti tagjaink által írt imádságokat, verseket, bizonyágtételeket, ezért kérjük, hogy az újságba szánt írásokat a Lelkeszi Hivatal címére juttassák el. Kérjük a borítékra ráírni „Szerkesztőség”.

M. Csikai Miklósné
KRISZTUS MEGSZÜLETETT...

*Krisztus megszületett
Dicsőség Istennek –
Zengi angyalsereg.
Nyájukat otthagyták,
Pásztorok imádták
Az ég és föld urát.
Napkeleti bölcsek
Messziről elmentek*

*Szívüket, kincsüket
Adták a Gyermeknek.
Tárjuk ki szívünket
Ma élő emberek,
Oda fogadjuk be
Igaz mesterünket.
Jézus a szeretet,
Ő ad békességet
Földön az embernek*

ISTENTISZTELETI ÉS EGYÉB ALKALMAINK:

Vasárnap: de. 9 óra, templom, istentisztelet

Vasárnap: de. 9 óra, gyülekezeti terem - **gyermek**

istentisztelet

Vasárnap: du. 16 óra, gyülekezeti terem, istentisztelet

Csütörtök: du. 17 óra, gyülekezeti terem – *Biblia óra*

Péntek: du. 18 óra, lelkeszi hivatal – **Ifjúsági Biblia óra**

Hétköznap: de. 8 óra, gyülekezeti terem –

reggeli istentisztelet

Szombat: de. 9 óra, lelkeszi hivatal –

Konfirmáció előkészítő

Cserkészfoglalkozások: pénteken, 17 órától az

Apafi u. 60. sz. alatti cserkészotthonban

Presbiteri bibliaóra: minden hónap első csütörtökén, du. 17 órától a gyülekezeti teremben

Családi istentisztelet: minden hónap első vasárnapján, délután 16 órától a gyülekezeti teremben

**MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK
ALKALMAINKRA!!**

*Szerkesztette: Szilágyiné Asztalos Éva
Felelős kiadó: Dr. Szalkay Kázmér*